

Sfântul Ioan Maximovici

“Deși am murit, sunt viu”

VoluM coordonat și tradus din limba rusă
de Natalia Lozan

București

 editura
ORTODOXIA

Cuprins

Viața Sfântului Ioan Maximovici - "Deși am murit,
sunt viu" 5

Episcopul Ioan în amintirile contemporanilor săi . 31

Minuni contemporane ale Sfântului Ioan Maximovici

Ruda apropiată 49

Salvare de la otrăvire 54

Alinarea unui muribund 58

Mângâietorul pruncilor 60

Sfântul Ioan, protectorul călătorilor 62

Salvarea de la electrocutare 64

Scrisorile către Sfântul Ioan de San Francisco 67

Salvarea de la concediere	73
Ajutor pentru căsătorie	77
Salvarea unei căsnicii	81
Taina Sfintei Cununii	83
Slavă lui Dumnezeu că ne-a dăruit un asemenea Sfânt	85
Sfântul Ioan este protectorul familiei noastre ...	87
Ajutor grabnic în boală	89
Scăderea febrei	92
Salvarea unui copil născut prematur	94
Aflarea banilor pierduți	96
Cățelușa Belca	98
Disparația durerii	101
Vindecarea de cancer	103
Sfântul Ioan ne ajută, ne poartă de grijă și ne iubește	105
Durerile insuportabile au dispărut complet	108
Am descoperit un îndrumător, un mijlocitor și un grabnic ajutător	110

Ajutor în afaceri	113
Vlădica Ioan ne-a ajutat să ne păstrăm pacea în familie	115
Medicii nu au mai găsit nici urmă de cancer ...	116
Potolirea futunii	118
Salvarea de dependența de droguri	121
Aflarea uniforme pierdute	123
O locuință nouă	126
Ajutor în lupta cu alcoolul	128
Sfântul Ioan Maximovici a adus pacea, nădejdea și dragostea în familia noastră	130
Salvarea de la intoxicație	134
Oasele s-au refăcut ca prin minune	137
Testul la istorie	141
Și-a găsit liniștea și pacea	143
Scapare de patima fumatului	147
“Sfinte Vlădica, trimite-mi puțină căldură ca să nu îngheț”	149
Ajutor pentru mama	151

Ajutor în sarcină	154
Ajutorul Sfântului Ioan în viața fiicelor mele	156
Ajutorul Sfântului Ioan în viața unui preot din Bulgaria	160

Cărți apărute la Editura Ortodoxia

1. Părintele Arsenie Boca mi-a schimbat viața. Mărturii. Minuni.
2. Părintele Arsenie Boca - Grabnic Ajutător. Mărturii. Minuni.
3. Părintele Arsenie Boca ne cheamă la el. Mărturii de la Prislop
4. Părintele Arsenie Boca - Mângâietorul celor necăjiți. Noi mărturii minunate
5. Sfântul Serafim de Sarov - Vindecări minunate din zilele noastre
6. Maica Domnului Apărătoarea noastră - Noi minuni contemporane
7. Sfânta Matrona din Moscova - Veniți să-mi povestiți necazurile voastre
8. Sfântul Nectarie Tămăduitorul din Eghina. Mărturii. Minuni.
9. Andreea Nemeș - Eu am văzut îngeri!

Viața Sfântului Ioan Maximovici “Deși am murit, sunt viu”

“Sfințenia nu reprezintă doar neprihănirea pentru care dreptii sunt răsplățiți cu fericirea veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. Ea este o înălțime sufletească, atunci când oamenii se umplu de harul lui Dumnezeu, încât el se transmite și celor care comunică cu ei.”

Sfântul Ioan Maximovici

***

“Deși am murit, sunt viu”, aceste cuvinte le-a spus Vlădica Ioan unei femei, căreia i s-a arătat după moartea sa. Sfântul Ioan a fost grabnic ajutător pentru toți oamenii pe care-i întâlnea în calea sa și așa a rămas și după trecerea sa la cele veșnice. A venit în ajutorul multor oameni, aducând mereu

bucuria, mângâierea și nădejdea. Sfântul Ioan de Shanghai și San Francisco, Făcătorul de Minuni, este un sfânt contemporan nouă, care a plecat la Domnul doar cu o jumătate de secol în urmă, în anul 1966.

Canonizarea Sfântului Ioan Maximovici a avut loc la 19 iunie 1994 în Biserica Maicii Domnului "Bucuria tuturor necăjiți" din San Francisco. În viața sa, el a reușit să îmbine rugăciunea cu ajutorarea celor aflați în nevoi, fiind un ascet aspru și un păstor iubitor al turmei sale, un hrănitor al sărmanilor și un doctor fără de arginți. El este cinstit ca unul dintre cei mai mari Sfinți ai secolului al XX-lea, alături de Sfântul Nectarie din Eghina (1920) și Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeei (1961).

Arhiepiscopul Ioan, Mihail Maximovici după numele său de mirean, s-a născut la 4 iunie 1896, în satul Adamovka, regiunea Harkov, în sudul Rusiei, într-o familie de nobili ortodocși, care a susținut financiar Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Seversky Doneț. La Sfântul Botez a primit numele de Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel al Domnului. Neamul Maximovici era renumit din vechime prin evlavia și patriotismul său.

Cel mai renumit reprezentant al acestei familii a fost Sfântul Ierarh Ioan, Mitropolitul Tobolskului,

"DEȘI AM MURIT, SUNT VIU"

Tânărul Mihail Maximovici la vârsta de 15 ani

scriitor și poet duhovnicesc, luminător al Siberiei, care a trimis prima misiune ortodoxă în China și a săvârșit numeroase minuni. El a fost canonizat în 1916, iar Sfintele Sale Moaște se păstrează până în zilele noastre la Tobolsk. Cu toate că Sfântul Ierarh Ioan a murit la începutul secolului al XV-III-lea, duhul său a purces asupra urmașului său

îndepărtat, care mai târziu i-a purtat numele.

În copilărie, Sfântul Ioan se deosebea printr-o religiozitate profundă. El petrecea noaptea ore în șir în rugăciune. Avea propria colecție de icoane și cărți duhovnicești. Cel mai mult îi plăcea să citească Viețile Sfinților.

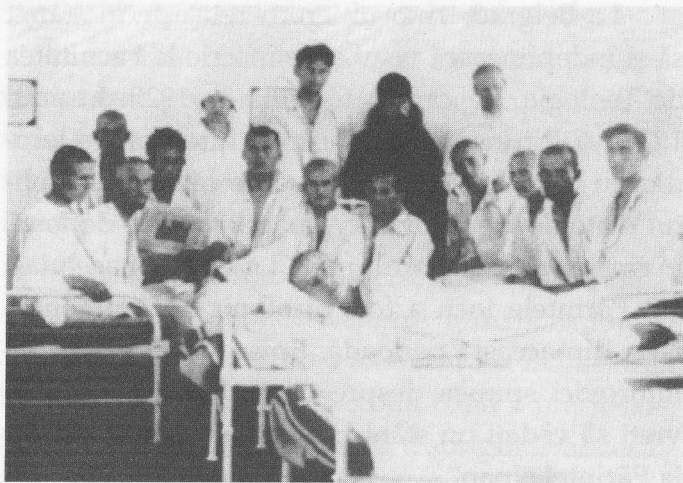
Moșia familiei Maximovici se afla în vecinătatea Mănăstirii Sviatogorsk. Tânărul Mihail, "monah din copilărie", își petrecea toată vara la mănăstire. Viața sfântă și dreaptă a acestui copil a impresionat-o pe guvernanta sa catolică, de origine franceză, care datorită lui Mihail a îmbrățișat ortodoxia.

Tânărul Mihail a fost trimis la vârsta de 11 ani la școala militară din Poltava. În această perioadă, el a făcut cunoștință cu Episcopul Teofan al Poltavei, un ascet vestit al timpurilor sale, care va rămâne pentru el un model de sfințenie până la sfârșitul vieții.

În anul 1914, Mihail a terminat școala de cadeți și dorește să se înscrie la Academia Duhovnicească din orașul Kiev, însă la insistențele părinților săi se înscrie la Facultatea de Drept. Chiar dacă își dorea altceva, a făcut ascultare de părinții săi. Terminarea studiilor coincide cu începutul Revoluției, astfel că familia Maximovici pornește pe drumul pribegiilor, stabilindu-se în anul 1921 la Belgrad.

La Belgrad, viitorul ierarh reușește în sfârșit să-și îndeplinească visul și se înscrie la Facultatea de Teologie, pe care o termină în 1925. În anul 1926, va fi tuns în monahism și hirotonit ca ierodiacon la Mănăstirea Milkovo de către Mitropolitul Antonie Khrapovitsky, luând numele de Ioan, în cinstea predecesorului său. La sfârșitul aceluiași an, Părintele Ioan a fost hirotonit ca ieromonah. Deja din această perioadă, Episcopul Nicolae Velimirovici spunea despre tânărul monah: "Dacă vreți să vedeți un sfânt în viață, mergeți la Bitola la Părintele Ioan".

Părintele Ioan respecta cu strictețe toate posturile, în fiecare zi slujea Sfânta Liturghie și se împărtășea, iar din momentul în care a depus vorturile monahale, nu s-a mai culcat niciodată ca să doarmă în pat, iar uneori dimineața era găsit întins pe podea, în fața icoanelor, așa cum adormise sleit de puteri în timpul rugăciunii. Blandețea și smerenia sa erau asemenea acelor mărturii pe care le avem din viețile marilor asceți și pustnici. Părintele Ioan era un om al rugăciunii. El era într-atât de cufundat în rugăciune, încât parcă vorbea într-adevăr cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu îngerii și cu sfinții, pe care îi simțea prezenți alături de el. Cunoștea evenimentele descrise în Evanghelie, de parcă a fost prezent la desfășurarea lor.

Ieromonahul Ioan Maximovici la infirmeria Seminarului de la Bitola

În perioada anilor 1929-1934, a fost profesor la seminarul "Sfântul Ioan Botezătorul" din Bitola, iar în anul 1934 s-a luat hotărârea de a fi hirotonit la treapta de episcop. În ceea ce-l privește pe Părintele Ioan, nimic nu putea fi mai străin năzuințelor sale decât acest lucru. Un cunoscut povestește cum l-a întâlnit în acea vreme la Belgrad: Părintele i-a spus că se afla în oraș din greșală, chemat în locul unui oarecare Ieromonah Ioan, care urma să fie făcut Episcop. A doua zi, el i-a spus acelei persoane că s-a creat o situație și mai proastă decât crezuse: pe el vor să-l facă Episcop!

Catedrala din Shanghai construită de Sfântul Ioan Maximovici

Hirotonirea sa ca Episcop a avut loc la 28 mai 1934. Vlădica s-a dovedit a fi ultimul dintre episcopii hirotoniți de Mitropolitul Antonie Khrapovitsky. Același Mitropolit va spune mai târziu despre el: "Acesta om mic și firav, care la înfățișare parcă este un copil, reprezintă o minune a fermității ascetice, fiind un exemplu de strictețe în vremurile noastre de relaxare spirituală."

Vlădica a fost trimis în China, în eparhia Shanghaiului. Aici el a desfășurat o activitate rodnică în organizarea unor societăți filantropice și de bine-

facere, a aplanat conflicte religioase și a ridicat o catedrală.

În Shanghai, tânărului Vlădică îi plăcea să-i viziteze pe cei bolnavi, făcând din aceste vizite o regulă, pentru a-i putea mărturisi și împărtăși pe cei în suferință. În cazul în care starea pacientului devenea critică, Episcopul Ioan venea în orice moment al zilei sau al nopții și se ruga la patul bolnavului. Au rămas numeroase mărturii despre vindecarea bolnavilor în fază terminală prin rugăciunile Sfântului Ioan.

Tot la Shanghai, a întemeiat o casă pentru copiii orfani. De multe ori pornea singur pe străzile orașului, adunând copii din tomberoanele de gunoi, de pe străzile și străduțele întunecate și din mahalalele orașului, îi hrănea, îi îmbrăca și le dăruia dragostea sa. Vlădica cunoștea că nu erau rare cazurile când în mahalalele Shanghaiului pruncii erau aruncați la gunoi, pentru a fi devorați de câini.

Una dintre persoanele care-l însoțea a povestit despre o astfel de întâmplare: Vlădica Ioan a pornit pe străzile orașului, cumpărând o sticlă de băutură, s-a îndreptat către străzile periculoase ale mahalalelor. Această persoană a rămas nedumerită de la cele întâmplare: ce să facă un monah cu o sticlă de lichior? Vlădica s-a oprit lângă un container de gu-

*Sfântul Ioan Maximovici
între copiii orfelinatului din Shanghai*

noi, a ascultat atent, apoi a privit în interiorul containerului unde a observat un copilăș care plângea printre gunoaie. În timp ce căuta cum să-l ia de acolo, a auzit o voce care-l amenința mormăind ceva din apropiere. Părintele Ioan s-a îndreptat către acea persoană și i-a dat în schimbul copilului sticla pe care o avea cu el. În noaptea aceea s-a întors la orfelinat cu doi copii în brațe.

Vlădica și-a închinat tot timpul liber slujirii acestor copiii sărmani. Un cunoscut spunea în amintirile sale că Părintele Ioan s-a răstignit pe sine pentru orfanii săi. Casa de copii pe a înființat-o în

China va crește de la 8 copii inițial până la 3500 de copii. Totodată, va avea grijă ca atunci când nu vor mai putea rămâne la Shanghai, să facă posibilă refugiarea lor în SUA.

Una dintre relatările rămase ne vorbește despre un caz impresionant din această perioadă. Nu se știe exact cum și de unde, dar la orfelinat a apărut un copil nou. El fusese martor la o crimă odioasă: comuniștii i-au tăiat în bucăți pe părinții săi chiar în fața lui. Din pricina șocului suferit, băiatul nu mai putea vorbi: a devenit ca un animal înfricoșat de lumea înconjurătoare, încrezându-se doar în forța sa. Când a aflat despre copil, Vlădica Ioan, a venit la orfelinat, s-a așezat în fața lui și i-a spus:

- Mi s-a spus că ți-ai pierdut tatăl, dar aș vrea să știi că ai găsit altul: pe mine, și l-a îmbrățișat.

Aceste cuvinte pe care părintele le-a spus sincer și plin de dragoste, l-au făcut pe băiatul să plângă, iar apoi și să vorbească.

Într-o noapte, una dintre femeile care îl ajuta pe Vlădica Ioan la orfelinat, a urcat în turnul clopotniței. Nu știa de ce a făcut acest lucru, explicând doar că a simțit o chemare interioară care a îndemnat-o să meargă acolo. Afară era foarte frig și un vânt puternic. Deschizând ușa, femeia l-a

descoperit pe Părintele Ioan stând la rugăciune, înghețat de frig și tremurând. Era alegerea sa de a se jertfi și de a suferi în rugăciune pentru copiii săi, pentru întreaga turmă încredințată spre păstorie, în timp ce lumea dormea.

Sfântul Ioan a adus alinare nu doar pentru copii, el a fost și mângâietorul tuturor celor care aveau nevoie de el.

În anul 1945, într-un spital francez din China, se zbătea între viață și moarte o femeie. Din când în când femeia își revenea și implora să fie chemat duhovnicul său, Vlădica Ioan, pentru ca să se poată mărturisi ultima oară. Asistentele medicale și medicii încercau să-i explice că acest lucru este imposibil: era vreme de război, iar spitalul era închis pe timp de noapte, afară era o furtună puternică, încât geamurile spitalului abia rezistau vântului și ploii. Ea plângea însă în continuare, pomenind numele Părintelui Ioan. Deodată, în timp ce de afară răzbătea zgomotul furtunii, în ușa salonului a apărut ud leoarcă Vlădica Ioan și s-a îndreptat către muribundă. Fiindcă sosirea lui avea ceva miraculos, ea a încercat să se convingă de realitatea prezenței lui. Părintele i-a zâmbit și i-a spus în șoaptă:

- Nu sunt o fantomă, am venit pentru că ți-am auzit strigătul de ajutor.